

»Moj Bog,« vzdihne »hrošček«, »to je prvi — sedaj moram počakati še dva.« (Mislil je namreč petelinja klica.)

Ves prepaden je zbežal sluga k svojima tovarišema in zajecjal:

»Spoznal me je! Ko sem pritisnil uho na ključavnico, je takoj rekel: To je prvi — sedaj moram počakati še dva!«

»Gotovo bo tudi mene spoznal?« je menil kuhar in se napotil k vratom. Tedaj je petelin zapel drugikrat.

»To je drugi,« reče vsevedež, »zdaj manjka samo še tretji!«

Smrtnobled je planil kuhar k slugi in kočijažu.

»On vse vel!« je zakričal. »Pojdimo, prijatelji, pojdimo takoj k njemu in ga prosimo usmiljenja.«

»Da, da!« so vzkliknili vsi trije in odhiteli k »hroščku«.

Ko je petelin tretjič zapel, je jetnik glasno vzdihnil: »To je bil zadnji, zdanilo se bo — moja ura je prišla.«

V smrtnem strahu se je naslonil na zaprta vrata. Ta so se nena doma odprla in »hrošček« je ves začuden obležal v rokah vseh treh zlikovcev, ki so ga jokajoč pričeli prositi, naj jih vendar nikar ne izda kralju.

Vsevedež je hitro pogruntal, da se je stvar zasukala v njegovo dobro. Velikodušno je obljubil tatovom, da jih ne izda, če mu na mestu izroče prstan. Prav radi so to storili. »Hrošček« je privzdignil zrahljano desko v celici in skril prstan pod njo.

Ko je prišel kralj s svojim spremstvom v celico in vprašal vsevedeža, kje da se nahaja prstan, se je »hrošček« ponosno razkoračil in vprašal: »In kakšno plačilo dobim za svoj odgovor?«

»Izvoli si ga sam!« mu je odvrnil kralj.

Tedaj je zahteval »hrošček«, da ga imenuje za ministra svoje države in mu dodeli v službo kočijaža, kuharja in slugo. V vse to je kralj privolil.

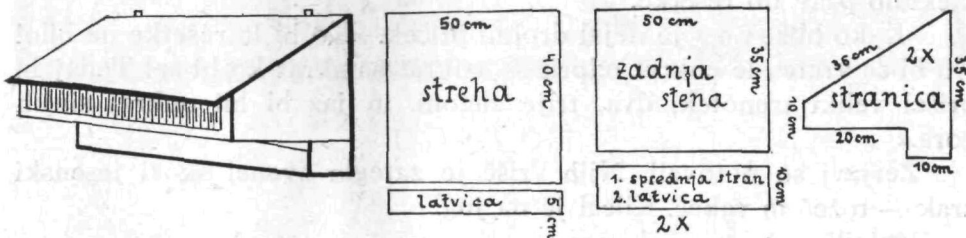
Pa je privzdignil vsevedež desko in izročil kralju pogrešani dragoceni prstan; ljudstvo pa mu je pričelo vzklikati, ga dvignilo na rame in poneslo v slavnostnem sprevodu skozi mesto. Postal je prvi kraljev minister in glas o njegovem znanju je prodril celo preko meja države, prav v našo lepo Jugoslavijo. Toda kar je bilo poglavitno — nihče se ga odslej ni več upal imenovati »hroščka«.

Hišice za krmljenje ptic.

Zima je prišla v deželo. Že pokriva debela snežna odeja polja in travnike. Žalosten čas je nastopil sedaj za naše drobne prijateljice ptičice. Kje naj dobe tiste, ki so ostale pri nas, ki niso poletele na gorki jug, zadosti hrane, če ne pri ljudeh? Gotovo jim bo marsikdo od vas, ki imate usmiljena srčeca, natresel krušnih drobtinic in zrnja na okensko polico? Toda opazili boste, da imajo od tega največjo korist le vrabci, ki se upajo; nesramni kakor so, prav do človeških stanovanj in prepode vse druge ptice;

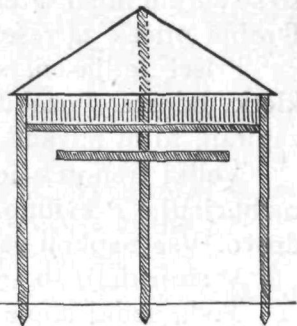
kajti naše ptice-pekve so zelo skromne in boječe živalce, ki živijo tudi v drugih letnih časih skrito in same zase. Če jim hočemo torej pomagati, moramo iti najmanj na vrt in jim natrositi živeža. Toda že sveže zapadli sneg nam naše delo onemogoči, ker pokrije prostorčke za krmljenje z belo odejo, z njimi seveda pa tudi krmo. Spomnimo se torej naših drobnih ptičic in napravimo jim hišico, v katero ne bodo mogli požrešni vrabci.

Oglejmo si našo sliko, ki nam nazorno kaže obliko in mere posameznih delov te krmilne skrinjice. Za material uporabimo tenke deščice od lesenih zaboječkov. Najprej zbijemo z žeblički prednjo in zadnjo stranico s stranskimi stenami, pribijemo še obe ozki deščici in pritrldimo končno na vse

skupaj še streho. Steklene okence v ozki prednji latvici lahko tudi odpade. Manjkajo samo še zanke iz žice, da obesimo skrinjico na balkon, na steno pod oknom, na skedenj, kozelc ali drug primeren prostor.

Če imamo pa dosti lesa in prostora na vrtu na razpolago, potem si lahko iztešemo večjo napravo (glej 2. sliko!), za kar je potrebno nekaj dolgih količkov ali debelih palic in nekaj desk. Najprej zabijemo štiri kole enake dolžine tako v tla, da so v obliki kvadrata oddaljeni drug od drugega 1'30 m; vsak količek mora gledati iz tal v višini 1'40 m. Seveda moramo spodnje dele kolov prej ošiliti. Nato zabijemo v sredino tega četverkotnika debelejši kol, ki mora štrleti 1'70 m iz zemlje; na ta kol pa pritrldimo mizico za krmljenje iz 1 cm debelega lesa. Za to mizico potrebujemo tole: tla v velikosti 50 × 50 cm, za okvir pa dvoje latvic 4 cm × 50 cm in še dvoje v velikosti 4 cm × 48 cm. Te štiri deščice zbijemo v obliki okvira in pribijemo nanj

dno; še prej pa izžagamo iz sredine okroglo odprtino v premeru srednjega kola, da lahko mizico v poljubni višini nataknejo nanj in jo pričvrstimo z žeblički. Manjka sedaj samo še streha in varovalne stene iz stekla, ki zabranijo, da veter ne odnese živeža. Streha sestoji iz štirih desk, ki jih izžagamo v obliki enakokrakih trikotnikov (mere: osnovnica = 1'35 cm, vsak krak po 1'05 m). Na notranji strani strehe zabijemo še ozke latvice, ki vežejo po dva in dva trikotnika, da streha trdno drži, in izpopolnimo stranice s šipami. Mizica za krmo ne sme biti pritrjena preveč nizko, da se živež radi vremenskih vplivov ne pokvari. Streho lahko prevlečemo s strešno lepenko.

Sedaj pa še nekaj o krmi! Ptičice zobljejo vse vrste zrnja, le repnega semena ne marajo. Krma naj bo mešana in naj sestoji večidel iz konopljevih semen; tudi bučne pečke, posušene borovnice ali bezgove jagode prijaajo ptičkom. Posebno pa se jim prikupimo, če jim pokladamo koščke slanine, masti ali kuhanega mesa, kar cenijo ptice kakor pravcato sladčico. Mastna krma povišuje toploto v telesu in je zato pozimi najbolj primerna.